

Hai truyện ngắn của Nguyễn Văn Trang

• ĐỀ QUỜN QUỜN CON DÌA

Má xách giỏ đưa chị Hai ra lộ đón xe. Gấu Trúc lẻo đẻo đi theo sau. Được một quãng đường, nó lại ngồi bẹp xuống ruộng vắng nầy đòi chị Hai ở lại, đừng đi. Xe chạy trờ tới. Anh lơ đu tòn ten, võ rầm rầm vào thùng sau, phóng xuống vọt nhanh giò đồ, kéo tay chị Hai bước lên bưng gỗ. Xe gầm gừ xả khói đen ngòm làm cây đèn thần đang phun bùa phép. Khói tan. Không thấy thần đèn mà chỉ thấy dáng má còm cõi đứng men bên lề nhìn theo, kéo chéo khăn rằn xuống chặm chặm nước mắt.

Gấu Trúc nắm tay má băng tắt đường đồng. Vậy mà về tới nhà trời cũng trưa trờ trưa trệt. Má dọn khỏi vo gạo bắc cơm. Bưng cái xửng bánh ít trần bán ế hôm qua ra ăn trừ bữa. Lại ăn bánh ít trần. Nó đội mâm bánh ít trần đi tới xóm Tiệm, rao khăn cổ mà bán vẫn không hết. Bây giờ, ném chén nước cốt dừa nghe mùi thiu, phải đem hâm lại.

Má nuốt không vô, buông đũa ra sau vườn bứt cây dứa cạn trải lên nia phơi khô. Thầy Bảy trên xóm Tiệm nói cứ nấu uống suốt ngày, uống thay nước, sẽ trị hết bệnh ung thư.

Gấu Trúc trồng bông dứa cạn dày mịt chung quanh mả ba. Lần nào ra mả, con nhỏ cũng vái ba phù hộ cho má mau hết bệnh. Chị Hai mau gởi tiền về để kíp di dời mồ mả và nhà cửa. Họ sắp san bằng nơi đây để làm khu du lịch sinh thái. Họ nói đất đai là sở hữu của toàn dân, đuổi đi không đền một xu. Mồ mả ông bà cũng phải đem cải táng chỗ khác.

Chị Hai đi ở đợ trên xóm Tiệm, vừa giữ con vừa lột vỏ trái cây thúí móng, phù tay mới chắt mót đủ tiền chở má lên bệnh viện ung bướu phát hiện bệnh, không đủ tiền trị, đành phải chở về.

Buổi tối, chị Huệ từ thành phố trở về ghé thăm má rồi ở lại ngủ luôn với chị Hai. Chị Huệ bỏ học, bỏ quê đi làm. Chị nhuộm tóc màu vỏ trái bình bát chín hườm, da trắng tấy sạch lớp phèn. Móng tay, móng chân sơn hồng lớp chớp kim tuyến. Chị rù rì với chị Hai. Bây giờ là thời hoàng kim của công nhân, không phải của bọn osin như mày. Theo tao lên trên làm xí nghiệp sản xuất vớ của Hàn Quốc. Sơ sơ mỗi tháng cũng kiếm được vài trăm đô. Quê mình rách rưới ten ben hết rồi. Còn gì thơ mộng như ngày xưa nữa đâu mà mày phải luyến tiếc. Chị Huệ móc bóp ửng trước cho chị Hai ba triệu đồng. Sáng sớm ăn bánh ít trần khen ngon. Để lại đũa chỉ rồi quày quã ra đi.

Chiều hôm qua, ông Tám bước ra sân ơ ơ gọi má qua nghe điện thoại của chị Hai từ thành phố gọi về.

-Má ơi! Má có khoẻ không?

-Uống dưa cạn cũng thấy đỡ đỡ rồi con. Con đang mần gì ở trên? Chờng nào con dì?

- Để quờn quờn con dì. Má ơi! Con...

Chị Hai bật khóc, cúp máy. Vậy mà má cứ hỏi tiếp hoài. Bà Tám hứ hé chề má nhà quê. Má gác điện thoại và chỏi tay trên bực đứng chờ chị Hai gọi lại lần nữa. Máy im re.

• ỪA. ĐI THÌ ĐI

Rồi từ đó không ai gặp lại nhỏ.

Nhỏ có tầm nhìn sương khói. Có lúc, trong tầm nhìn, con người thăm dò vũ trụ sống của nhau cho một phản ứng nào đó, nhưng với nhỏ, đôi mắt chỉ còn là màu lam che giấu đóm lửa thiết tha hay căm hờn rớt lại thật mong manh. Ánh sáng nơi đôi mắt nhỏ tựa như lúc nào cũng truy ngược về tâm hồn mình, không phát tán nét hăm hở với đời.

Nhỏ gõ cửa nói xối vào phòng anh. Cô chủ dọn giờ này phải tắt điện. Nhớ chưa? Để nhắc hoài. Ừa, anh ngắm nghĩ, muốn có ánh sáng là phải trả giá, phải không nhỏ? Nhỏ ăn nói cộc lốc. Mà trong đời nhỏ có mấy ai dịu dàng và ngọt ngào với nhỏ bao giờ đâu. Ăn nói cụt ngắn đôi khi cũng là cách bộc lộ tình cảm yêu thương của nhỏ.

Quá khứ của nhỏ cũng mờ màu như tầm nhìn của nhỏ. Khi vượt qua tuổi nường tựa vào ngôi nhà “Mái Ấm Tình Thương”, nhỏ phải xách túi ra đi. Chị chủ nhiệm Mái Ấm moi xét túi xách nhỏ. Không thấy của cấp, ngoài mớ quần áo cũ mềm của nhóm người từ thiện bố thí từ dịp Tết năm ngoái. Chị chia ân huệ vào tay nhỏ. Đây là giấy “hồi gia”. Đừng ăn bờ ngủ bụi nghe mậy. Bị tóm lần nữa là đừng hòng có ngày trở lại đây. Nuôi cho đủ lông đủ cánh, lại còn cho đi học bổ túc văn hoá. Sương thấy mờ. Về quê kiếm việc làm mà sống. Rồi. Đi đi! Ra khỏi cổng được rồi. Ừa. Đi thì đi. Làm gì dữ vậy?

Nhỏ đánh rơi tờ giấy, lượm lên, gặt đầu, không nói lời giã từ.

Nhỏ buông túi xách nhìn lại. Người bảo vệ bấm nút điều khiển. Cửa cổng khô dầu lít rít khép lại ngày hôm qua nghe ra đay nghiến từng chi thể. Nhỏ xếp gấp tờ giấy “hồi gia” nhét vào túi xách, không biết giờ phải về đâu.

Nhỏ chỉ mang máng nhớ lại có lần té sông khi còn ở đậu chòi bà Hai dưới gầm cầu. Nhỏ lơ ngơ từ đó. Mẹ có chữa hoang, từ ngoài Trung bỏ trốn vào Sài Gòn sinh nhỏ dưới dạ cầu. Bà Hai lệt nhệt lội sinh cắt mớ rau muống ven sông nuôi mẹ con nhỏ đến

ngày cứng cáp. Mẹ còn duyên nên đi bán vé số một mình, không ẵm nhỏ theo. Cho đến ngày họ giải tỏa khu ổ chuột dưới dạ cầu để xây lại cầu mới, nhỏ theo sống với bà Hai và không thấy mẹ trở lại. Mẹ mày đi lấy chồng rồi. Tao bình nằm liệt giường liệt chiếu. Thấy chưa? Mày ráng tự lo lấy thân. Đi lấy chồng kẹ bả. Ừa. Đi thì đi. Cám ơn mẹ đã cứu mang con trong túi nhục. Cám ơn bà đã gieo neo nuôi con qua cơn điều đứng.

Bà Hai nhét tiền vào túi nhỏ, ứa nước mắt.

Cô chủ gỡ tấm giấy bồi “ cần người giúp việc” móc tòn ten trước cổng trở vào nhìn nhỏ. Cô ẵm con chó chihuahua vừa nựng vừa bảo nhỏ đưa giấy tờ tùy thân cho cô giữ. Nhỏ lắc đầu. Không có giấy chứng minh nhân dân. Giấy khai sinh cũng không. Chỉ có giấy “ hồi gia ”. Nhỏ sống mà đời không chấp nhận mình đang sống. Trông dáng nhỏ cao ráo trắng trẻo, cô chủ gục gặc và bắt đầu chỉ dạy cho nhỏ làm quen với mọi việc trong nhà. Thôi thì giẻ rách cũng đỡ móng tay.

Phòng trọ nằm kề sân thượng. Sáng nhỏ lên tưới kiềng trước cầu thang, đứng nán lại mân mê đoá hoa tường vi trở màu luống tuổi. Thấy anh khóa cửa đi làm, nhỏ cúi mặt lén nhìn theo.

Cô chủ bị xe tông vập xương gò má, tối ngày ôm chó , soi gương trét kem thoa sẹo chờ chồng giữa khuya mới về tới nhà. Đêm nào cũng về khuya lơ khuya lác. Đi đâu mà dữ thần ôn vậy? Đừng hỏi xóc óc, được không? Giao tế với bạn bè trong cơ quan, nhậu nhẹt xã giao, bàn chuyện làm ăn bên ngoài, mang tiền về cho bà. Muốn cầm đồng lương nhà nước chằng bằng không?

Ông chủ say lẫn cù, nằm chèo queo ngủ luôn trên sofa.

Sáng ra, mở cổng cho ông chủ đi làm, nhỏ lên sân thượng tưới kiềng. Nhỏ lần sần nán lại bực tay đỡ đoá hoa tường vi lụi tàn. Bất thần nghe cô chủ nhào đùng, máu máu dưới nhà. Mày khoá cổng bỏ quên con chó bên ngoài bị chúng bắt mất tiêu rồi. Nó là nguồn sống của tao chớ không phải là mày. Đi! Đi mau. Đi cho khuất mắt tao. Ừa. Đi thì đi. Làm gì dữ vậy?

Nhỏ lên phòng anh gõ cửa. Khuya nhớ tắt điện nhen. Không còn ai nhắc anh nữa đâu.

Nhỏ xách túi ra đi. Cô chủ chặn lại moi xét túi xách. Có thêm đoá hoa tường vi màu hồng phai trên lớp quần áo cũ mềm.